

den franske regering. Er det ikke lidt uheldigt, og burde det ikke give stof til eftertanke om, hvad det egentlig er for en idé, og hvad den egentlig fører til, når den tænkes til ende?

Vil det ikke dybest set føre til den konklusion, at det faktisk er korrekt at gøre det, den danske regering har gjort ved at sige, at det med fleksibilitet er noget farligt noget, som man skal være meget forsigtig med at begive sig ud i?

(Kort bemærkning).

Steen Gade (SF):

For nogle måneder siden havde jeg en diskussion med hr. Keld Albrechtsen om, hvorvidt Enhedslisten nu støttede forbeholdene, og der gik lang tid, inden jeg blev overbevist om, at Enhedslisten vistnok støtter forbeholdene.

Nu forstår jeg, at Enhedslisten støtter forbeholdene. Er forbeholdene ikke det første markante skridt i retning af fleksibilitet i EU? Det er det da! Og det er svar nok for mig, at forbeholdene er udtryk for fleksibilitet. Det er den vej, vi skal gå videre ad, hvor fleksibiliteten jo også kan bruges til, at en klub af lande f.eks. kan gå videre på miljøområdet og trække udviklingen i den rigtige retning.

Må jeg svare hr. Thulesen Dahl, som jeg ikke fik svaret før, at vi i SF er mest optaget af, at der bliver en folkeafstemning, når resultatet foreligger. Vi mener ikke, at sådan en folkeafstemning kan gennemføres, før vi kender resultatet af den igangværende retssag.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Man kan jo få det indtryk, at er der tre, der står sammen i europæisk politik, er det hr. Steen Gade, hr. Kohl og hr. Chirac. Men er det ikke rigtigt, at det, som hr. Kohl og hr. Chirac ønsker med fleksibilitet, er stik modsat det, SF og Steen Gade har sagt om fleksibilitet? Er det ikke rigtigt, at det, de i virkeligheden ønsker, er, at 7-8 lande kan gå videre og derved prøve på at presse integrationen frem? Er det ikke det, der er hr. Kohls og hr. Chiracs mening med fleksibilitet?

Jeg tror, at man skal lade være med at lege med tanken om fleksibilitet inden for søjle 1. Jeg anerkender selvfølgelig, at når det drejer sig om mellemstatsligt samarbejde, så har man fleksibilitet, og det har man, fordi dér kan man jo ikke bindes på alle områder ud over det, man har aftalt.

Jeg tror i hvert fald, at medmindre hr. Steen Gade her på talerstolen kan sige, at han er fuld-

stændig enig med hr. Kohl og hr. Chirac i den måde, hvorpå de fortolker fleksibilitet, så skal man være meget forsigtig med det.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Ja, undskyld hr. Steen Gade, men jeg ville så forfærdelig gerne vide, hvor den fine fleksibilitet, som SF står og praler af, er henne, når vi f.eks. taler om det såkaldte forbehold med hensyn til borgerrettighederne; EU-borgerrettigheder er altså det, der nu bliver skrevet ind, og det er et af de her fine forbehold, som SF synes er så fantastisk flot!

Men hvor er de andre gået videre? Hvor er forskellen? Det eneste, der står i den danske såkaldte undtagelse, er, at man ikke må gå videre; men det er der såmænd heller ingen andre der vil.

Det var det samme med Vestunionen. Der stod heller ikke nogen steder, at vi skulle være en del af Vestunionen.

Det samme med ØMU'en. Der var heller ikke nogen, der sagde, at vi absolut skulle være med. Vi kunne senere hen have besluttet, at vi ikke ville være med. Og det samme gælder for retspolitikken.

Så de fire forbehold har i hvert fald ikke noget med fleksibilitet at gøre. Det har noget at gøre med, at Danmark på forhånd sagde, at vi ikke ville gå længere, end man allerede havde besluttet i Maastricht-Traktaten. Så det har intet at gøre med fleksibilitet.

Jeg er i øvrigt enig i, at vi hverken skal have Vestunionen ind i EU eller have ØMU'ens tredje fase til at fungere, men det har ikke noget at gøre med fleksibilitet.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Jeg tror for diskussionens skyld, at det er væsentligt at skelne mellem to begreber. Det ene er, at et land har en undtagelse, og det andet er spørgsmålet om fleksibilitet. For mig at se er det to meget forskellige ting.

Ved undtagelser løser man et særskilt problem for et enkelt land, mens fleksibilitet betyder, at en mindre gruppe lande i virkeligheden går foran og lægger sporene, og så kan de andre lande hoppe på efterhånden.

Det sidste gør mig bekymret, fordi det betyder, at hvis Danmark ikke konstant er med i denne mindre gruppe, så kan nogen andre bestemme, hvor udviklingen i Europa skal gå